

Sfântul Ierarh Serafim
Sobolev, *icoană*

cândva a rostit-o față de tot neamul omenesc, înaintea Potopului Universal: "Nu va rămâne Duhul Meu pururea în oamenii aceștia, pentru că sunt numai trup" (Geneza 6, 3). Numai că lumea dinainte, Domnul a distrus-o cu apă, iar lumea de acum va pieri de foc, la semnul Domnului, în ziua celei de-a Doua Veniri, așa cum a prorocit despre aceasta Sfântul Apostol Petru, spunând: "Iar ziua Domnului va veni ca un fur, când cerurile vor pieri cu vuiet mare, stihiele, arzând, se vor desface, și pământul și lucrurile de pe el se vor mistui" (II Petru 3,10).

Desigur, nu doar păcatul desfrânării va determina această pieire universală, dar și alt păcat mare și greu, al lepădării oamenilor de la dreapta credință. Dar Fiul Omului, când va veni, va găsi, oare, credință pe pământ? (Luca 18,8). Această lepădare generală de la dreapta credință are loc nu numai din pricina mândriei diavolești. Una din cauzele acestui greu păcat constă tot în păcatul desfrânării, din cauza căruia ni se întunecă mintea, făcându-se posibilă orice rătăcire și mai ales rătăcirile eretice.

De altfel, păcatul desfrânării nu este numai o crimă morală, el este în același timp și un păcat împotriva drepte credințe. Căci credință noastră ortodoxă constă nu numai în dogme; ci și în sfintele canoane. Este clar că renunțarea la sfintele canoane, care interzic desfrânarea, reprezintă un izvor al celor mai mari necazuri ale noastre, și anume lepădarea de dreapta credință și, prin urmare, cauza pieririi noastre veșnice. Iată de ce, Apostolul Pavel a spus: "Nu vă amăgiți: ...desfrânații... nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu" (I Corinteni 6, 9-10).

Să n-o întristăm pe Preacurata Maică a Domnului prin păcatele desfrânării; să ne pocăim; nu numai pentru faptele desfrânate, dar și pentru cugetele, dorințele și gândurile noastre necurate. Nu se știe cât ne-a mai rămas de trăit și dacă vom mai avea timp de pocăință, ca să îndepărtăm de la noi cuvintele înspăimântătoare ale Domnului: "în ce te voi găsi, în aceea te voi judeca" (vezi Iezechiel 3, 20; 18, 20-22). Se poate desprinde și o a doua concluzie mântuitoare din această vedere a Sfântului Andrei a lacrimilor Maicii Domnului. Noi, nu numai că nu trebuie s-o mâhnim pe Preacurata Maică a Domnului, prin desfrânarea noastră necurată, dar trebuie s-o bucurăm prin fecioria noastră.

Să ținem minte că fecioria Preacuratei

Născătoare de Dumnezeu L-a coborât din ceruri pe Dumnezeu care s-a întrupat pentru mântuirea noastră. Iar curăția noastră și fecioria ne înalță la ceruri, în sensul că Domnul, pentru aceasta, ne dăruiește descoperirea adevărilor dumnezeiești și a tainelor cerești, în măsura în care suntem noi înșine curați. De aceea, să năzuim spre curăția feciorelnică, spre această chemare dumnezeiască a noastră, spre acest scop al vieții noastre creștinești. Să fim curați nu numai în ceea ce privește patimile exterioare! O asemenea curăție, cum ar fi abținerea chinuitoare de la desfrânare, le este caracteristică și păgânilor, și ereticilor. Să năzuim spre atingerea unei curății interioare, în simțiri și în gânduri. O asemenea stare așteaptă de la noi Preacurata Maică a Domnului. Cu asemenea curăție o vom și bucura. Iar Ea, la rândul Său, ne va bucura cu milostivirile Sale negrăite. Pentru această curăție ne vom afla întotdeauna sub Acoperământul Maicii Domnului. Ea ne va acoperi întotdeauna și ne va izbăvi de toate păcatele și patimile, de toate relele și necazurile și ne va uni pe veci cu Fiul Său, cu Domnul nostru Iisus Hristos, pentru a primi bucuria dumnezeiască veșnică și nesfârșită, în împărăția Lui cea cerească.

Amin.

(Sfântul Ierarh Serafim Sobolev, Predici)